

Les veus del Pamano

Jaume Cabré

A Pamano zúgása

Míg Valentí Targa annak az ünnepi hétfőnek a délelőttjét egy nő karjaiban töltötte, aki elcsavarta a fejét, álmodozásra készítette és a gyengédség puha vattájába burkolta, sokan kimerészkedtek az utcára, hogy kiderítsék, megbirkózik-e a napsütés a hideggel, és azt latolgatták, kimenjenek-e a mólóra vagy fel a Tibidabóra, hogy kifáraszák az alaposan bebugyolált gyerekeket. Oriol pedig azzal töltötte a verőfényes délelőttöt, hogy a kaput figyelte, a pisztolyt markolászta a zsebében, és arra gondolt, túl keményen bántál velem, Rosa, előbb kellett volna beszélünk róla, Rosa, nem vagyok én fasiszta, Rosa, csak nyimnyám alak vagyok, Rosa, de most megpróbálom helyrehozni, Rosa; tudom, hogy már késő, de a dühöm, amiért elkéstem, segít kordában tartani a rettegésemet. Mi lett a kislányunk neve? Éhes vagyok, Rosa, de nem akarom szem elől téveszteni azt a kaput. Ha nem élném túl, Rosa, Ventura, azt akarom, hogy tudjátok, Valentí Targa úr nagyon is megérdemli azt a golyót, amelyet megpróbálok majd a szemébe röpíteni, ahogy ő tette a Ventura-gyerekekkel. Isten igazságos büntetéseként, ha egyáltalán létezik Isten, mert én úgy látom, hogy nem. Már mint hogy nem létezik. Magyarázd el a lányunknak, Rosa. Hát erre gondoltam, kislányom.

Tina abbahagyta az írást, és közelebb tartotta Oriol füzetét a lámpához. Néhány sort vastagon áthúzott. Nem lehetett kibetűzni, mit írhatott és törölt ki később Oriol Fontelles abban az órában, amikor elhatározásra jutott, és elmondta a füzeteknek, hogy ne legyen olyan elviselhetetlen a magány. Ekkor újabb szúrást érzett, és rettegni kezdett a fájdalomtól, a haláltól, Istentől, ha egyáltalán létezik, mert én is úgy látom, hogy nem, akárcsak Oriol; Jordi szeretetlenségétől, és legfőképpen attól a fenyegető szúrástól a mellében, amelyről a doktornő azt mondta, ha meg nem szüntetik, olyan, mint a testére erősített, időzített bomba. Hogy ne féljen, a két kitörölt sorra koncentrált. Vajon mi történhetett azon a hideg, januári hétfőn, Barcelonában, tűnődött, hogy ne gondoljon a szűrő fájdalomra.

Az történt, hogy Valentí Targa úr délben kilépett az utcára a Dögös Macával a karján. A maca fiatalos, de érettebb nő volt, és valóban szemrevaló. Az történt, hogy a Trafalgar utcán egészen a Diadalívig követte őket. Az történt, hogy a kiszemelt áldozatok bementek egy étterembe, a Ciutadella-park közelében, Oriol pedig kibiztosította a pisztolyt, és a lélegzetét visszafojtva bement utánuk.

Ölni nagyon könnyű. Nagyon könnyű megölni valakit. Főleg ha a gyilkost csakis a gyűlölet vezérli, de legfőképpen, és ez a legfontosabb, ha sikerül kézben tartania a gyeplőt. Ezért aztán, amikor Oriol belépett a helyiségbe (Vilanova Megálló étterem, délután két óra, öt foglalt asztal, a táblával jelzett sarokasztalhoz pedig éppen most ültek le. A bejárati ajtó üvegére sötét árnyék vetül, majd az ajtó kinyílik), és a szeme hozzászokott az utcai fénynél tompább világításhoz, megkereste Valentí Targát, és elszánt szívvel elindult az asztala felé, miközben igyekezett maga elé képzelni a Ventura-gyerek meg az ismeretlen kislánya arcát. A Dögös Maca leült háttal a falnak, és azt kérdezte, jó lesz itt, édesem? Valentí úr meg azt felelte, hát persze, nagyon jó, és leült, háttal a halálnak. Oriol odaért Valentí tarkója mögé, és kihúzta a pisztolyt a zsebéből. És akkor, miközben az előtte ülő nő eltátotta a száját, mert nem értette, mi történik, Oriol arra gondolt, hogy Valentí Targa úr, az altroni Roia család sarja, Torena polgármestere, becstelen, gyilkos, áruló, bátor, kevély, egy méter hetvenhat, a barátai, de csakis a barátai jó barátja, az ellenségei ellensége, és a keze engedetlenül reszketni kezdett, mert ölni nem olyan könnyű, mint hitte, főleg ha tudod az áldozatod nevét; főleg ha gyűlölöd azt, akit meg akarsz ölni, de megvetni még nem tanultad meg. A keze olyan nevetségesen reszketett,

hogy a közeli asztalok mellett ülők közül néhányan szórakozottan odanéztek, neki pedig két kézzel kellett megmarkolnia a pisztolyt, miközben Valentí úr áthajolt az asztal fölött, hogy a tarkója még tisztább célpontot nyújtson, és bársonyos hangon épp azt akarta mondani, hogy olyan csodálatos vagy, hogy ebéd után folytatjuk, de a mondat elején elakadt, mert észrevette, hogy a Dögös Maca elnyílt szájával bámul valamit a válla fölött, és furcsa mód nem reagál, pedig a Dögös Maca nagyon szereti a hízelgést, és akkor jött rá, hogy még nem is reagálhatott, hiszen még ki se. Akkor dördült el a fülsiketítő lövés.

Oriol lőtt, egyszer, kétszer, aztán többször nem, mert a harmadikra már nem jött ki golyó a pisztolyból, és amíg lőtt, egyfolytában a Ventura-gyerekre gondolt meg az ólomlyukká változott kamaszfiú-szemére. Aztán zsebrevágta a fegyvert és kisétált, nem futott, és nem látta a két kővé dermedt férfit az étterem előcsarnokában. Azt azonban hallotta, ahogy az egyik azt mondja, az anyja keservit, de nem állt meg, hogy magyarázatot kérjen, mert sietett, ahogy minden gyilkos. Amikor az üvegajtó becsukódott mögötte, még hallotta a Dögös Maca sikítását meg a hátratolt székek zörgését, de nem fordult hátra, mert már lefelé futott a Diadalív metróállomás lépcsőjén, négyesével véve a fokokat, és arra gondolt, hogy egyszer az életben simán megy minden, mert éppen befutott a szerelvény. Talán nem gondolta volna, ha tudja, hogy egy alacsony, senki-arcú férfi már az étteremtől követte, és beszállt ugyanabba a kocsiba. Egy megállóval később Oriol már a Fontanella utcán járt, az alacsony férfival a sarkában. Fél óra múlva már az országúton gurult Molins de Rei felé, még mindig vadul ziháló lélegzettel, arra gondolva, megöltem, bosszúból megöltem egy embert, öltem, megöltem Valentí Targát, és nem vagyok büszke rá, kislányom. De amikor megtettem, az anyádra gondoltam; és a Ventura-gyerek anyjára. A motoron ülve olyan érzésem támadt, hogy kezdem levedleni a gyávaság bőrét, amely rám tapadt, és azt sem bántam, ha elkapnak, és semmi sem ment meg a kivégzéstől. Amikor este, már sötétben megérkeztem Torenába, első dolgom volt, hogy visszategyem a pisztolyt a helyére, üresen, mert nem tudtam, hogy az elhunyt hol tartja a lőszert, aztán bementem a Marésbe egy kávéra, hogy elejtsem, Lleidából jövök, és Modest, amikor végighúzta a rongyot a makulátlanul tiszta márványlapon, azt mondta, Valentí úr nemrég kereste telefonon.

Translated by Tomcsányi Zsuzsanna